

The Holy See

LAV XIV.

OPĆA AUDIJENCIJA

*Trg Svetog Petra
Srijeda, 10. rujna 2025.*

[Multimedia]

Ciklus Katehezâ – Jubilej 2025. Isus Krist naša nada. III. Isusova pasha 1. Smrt. „A Isus zavapi jakim glasom i izdahnu“ (Mk 15, 37)

Čitanje: Mk 15, 33-39

A o šestoj uri tama nastaje po svojoj zemlji – sve do ure devete. O devetoj uri povika Isus iza glasa: »Eloi, Eloi lama sabahtani?« To znači: »Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?« Neki od nazočnih čuvši to govorahu: »Gle, Iliju zove.« A jedan otrča, natopi spužvu octom, natakne na trsku i pruži mu piti govoreći: »Pustite da vidimo hoće li doći Ilija da ga skine.« A Isus zavapi jakim glasom i izdahnu. I zavjesa se hramska razdrije nadvoje, odozgor dodolje. A kad satnik koji stajao njemu nasuprot vidje da tako izdahnu, reče: »Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji!«

Draga braćo i sestre, dobar dan i hvala vam na vašoj prisutnosti. Baš lijepo svjedočanstvo!

Danas razmatramo vrhunac Isusova života na ovom svijetu: njegovu smrt na križu. Evanđelja svjedoče o vrlo dragocjenom detalju, koji zaslužuje da ga razmatramo vjerom. Na križu Isus ne umire u tišini. Ne gasi se polako, poput svjetla koje se troši, već napušta život s jednim krikom:

„Isus zavapi jakim glasom i izdahnu“ (Mk 15, 37). Taj krik sadrži sve: bol, napuštenost, vjeru, prinos. To nije samo glas tijela koje umire, već posljednji znak života koji se potpuno predaje.

Isusovom vapaju prethodi pitanje, jedno od najpotresnijih koje se može izreći: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ To je prvi stih Psalma 22, ali na Isusovim usnama dobiva jedinstvenu težinu. Sin, koji je uvijek živio u prisnom zajedništvu s Ocem, sada doživljava šutnju, odsutnost, ponor. To nije kriza vjere, već posljednji korak ljubavi koja se potpuno predaje. Isusov vapaj nije očaj, već iskrenost, istina dovedena do krajnjih granica, povjerenje koje traje i kad sve utihne.

U tom trenutku, nebo se zamaćuje i hramski se zastor razdire (usp. Mk 15, 33.38). Kao da samo stvorenje sudjeluje u toj boli i ujedno otkriva nešto novo: Bog više ne prebiva iza zastora; njegovo je lice sada potpuno vidljivo u Raspetome. Upravo ondje, u tom iznakaženom čovjeku, otkriva se najveća ljubav. Ondje možemo prepoznati Boga koji ne ostaje dalek, već ulazi do kraja u našu bol.

Satnik, poganin, razumije. Ne zato što je slušao nekakav govor, već zato što je vidio Isusa kako umire na taj način: „Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji!“ (Mk 15, 39). To je prva ispovijed vjere nakon Isusove smrti. To je plod vapaja koji se nije raspršio u vjetru, već je dirnuo srce. Ponekad ono što ne možemo reći riječima, izrazimo glasom. Kad je srce puno, ono više. A to nije uvijek znak slabosti, nego može biti duboki čin čovječnosti.

Navikli smo misliti da je vapaj nešto neprilično, nešto što treba potisnuti. Evanđelje daje našem vapaju neizmjernu vrijednost, podsjećajući nas da to može biti zaziv, prosvjed, želja, predanje. Čak može biti krajnji oblik molitve, kad nam više ne preostaju riječi. U taj krik Isus je stavio sve što mu je ostalo: svu svoju ljubav, svu svoju nadu.

Dà, jer je i to prisutno u vapaju: nada koja se ne predaje. Vapimo kada vjerujemo da nas netko još uvijek može čuti. Ne vapi se iz očaja, nego iz čežnje. Isus nije uputio povik protiv Oca, već njemu. Čak i u šutnji, bio je uvjeren da je Otac bio ondje. I tako nam je pokazao da naša nada može vapiti, čak i kada se čini da je sve izgubljeno.

Vapaj tada postaje duhovni čin. To nije samo prvi čin našeg rođenja - kad dolazimo na svijet plaćuci - to je i način da ostanemo živi. Viče se kad se pati, ali i kad se voli, doziva, zaziva. Vapajem izražavamo da postojimo, da se ne želimo ugasiti u tišini, da još uvijek imamo nešto za darovati.

Na životnom postojе trenuci kada nas zadržavanje svega u sebi može polako izjedati. Isus nas uči da se ne bojimo vapaja, sve dok je iskren, ponizan i upućen Ocu. Vapaj nikada nije beskoristan ako dolazi iz ljubavi. I nikada nije prezren ako je predan Bogu. To je način da se ne podlegne cinizmu, da se nastavi vjerovati da je drugačiji svijet moguć.

Draga braćo i sestre, naučimo i mi ovo od Gospodina Isusa: naučimo uputiti vapaj nade kada

dođe čas krajnje kušnje. Ne da bismo ranili, nego da bismo se predali. Ne da bismo vikali protiv nekoga, već da bismo otvorili srce. Ako naš vapaj bude istinit, može biti prag novog svjetla, novog rođenja. Kao u Isusovom slučaju: kada se sve činilo svršenim, zapravo je započinjalo spasenje. Ako se očituje u povjerenju i slobodi Božje djece, bolni glas našeg čovječstva, sjedinjen s glasom Krista, može postati izvor nade za nas i za sve one oko nas.

Pozdrav poljskim vjernicima

Srdačno pozdravljam Poljake. Danas slavite Nacionalni dan poljske djece žrtava rata, koji simbolično obilježava njihovu patnju i njihov doprinos obnovi Poljske nakon Drugog svjetskog rata. U svojim molitvama i humanitarnim projektima sjetite se i djece Ukrajine, Gaze i drugih krajeva svijeta pogođenih ratom. Povjeravam vas i djecu koja danas pate zaštiti Marije, Kraljice mira, i od srca vas blagoslivljam.